



A benzintyúk

Pardon! Tudja már, hogy
megnyílt újonnan az

Astoria B ár

Új tulajdonos! Új artisták! Új zene és rendes kávéházi árak!

Olvassa el

ezt a számot, bizonyára tetszeni fog Önnek. Ha megszerette, rendelje meg, minden héten diskkrét csomagolásban megkapja.

Előfizetési ára negyed évre :

Magyarországon	Pengő 10
Csehszlovákiában	Kc. 50

Megrendelés esetén közöljük, hogy az előfizetési díj hol fizethető le.

Brummerton Boy

Timișoara, Belváros, Mercy ucca 1. szám

Interurban telefon : 17 - 24



Megbízható, pontos és gyors küldöncszolgálat.
Naponta kurirjárat Bucurestibe és Clujra.

Vizum és utlevéliroda. Utlevelekben díjmentes felvilágosítás, ehhez szükséges igazolványok beszerzése stb. stb. Vidékieknek válaszbélyeg ellenében kimerítően válaszol.

Ne tévessze össze hasonló irodákkal, ügyeljen a telefon-
számra : Tizenhet-huszonnégy

Radio

Telefunken, Standard, Philips, Minerva, Orion, Bell, (Belgium)
Kundsen (Dania) stb. stb. márkás készítmények beszerezhetők

előnyös feltételekkel
könnyített fizetési módokkal

ing. J. Steiger cégnél

Timișoara, IV. Piața Axente Sever (Küttel tér)

Hajfestést

barmely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajf. stb. és női fodrász

Timișoara, Belváros, Rezső-ucca

Elsőrangú viz és vasondolás

Férfi és női manikűr

Szabó István

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Mercy

ucca 6.

hajvágás hölgyek számára is.

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Huzvady-ut 33

Telefon 326. 52

Olvassa és terjessze
lapunkat

Dolly krém
puder
szeplővíz

Legszebb ajándék! Gyártja :
Roth Jenő gyógyszerháza

Timișoara, III. Dózsa és

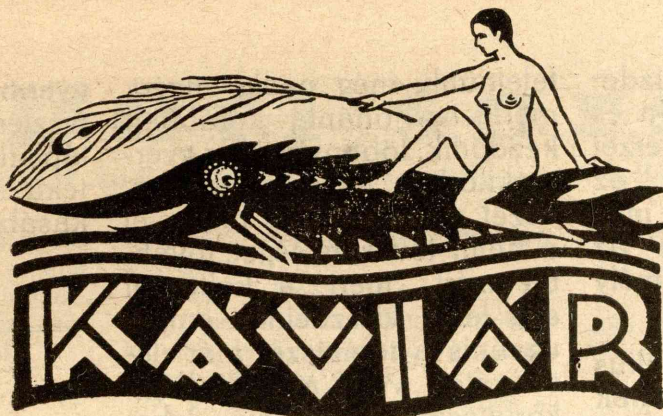
Pósta ucca sarkán

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Fabrică
Aleea Dumbravei 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.



Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	50 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

Az onánia

*Az onánia jelentősége. — Mi az onánia? — Az onánia elterjedése az ókorban és ma.
— Az onánia egyes alakjai. — Onanizáló eszközök. — Onánia a férfiaknál és nőknél.
— Onánia és életkor. — Az onánia okai. — Onánia és nevelés. — Az onánia kö-
vetkezményei*

— Irla: M. E. Dubin orvostanár —

Miután az előbbieken rész-
letesen ismertettük az onánia
okát, szólnunk kell a követ-
kezményeiről is.

Az a kérdés, hogy vannak-e
az onániának rossz következmé-
nyei és milyenek ezek? Egyike az orvostudomány leg-
többet vitatott kérdéseinek.

Tissot francia orvos a 18.
század közepén egyenesen
szörnyűeknek festi az onánia
következményeit. Szerinte a
korai onániának elkerülhetet-
len következményei az agy-
velő és gerincvelő megbete-
gedései, a fokozatos vagy ro-
hamos agylágyulás stb. Az
újabb orvostudomány meg-
figyelései szerint azonban az
igazság az, hogy az éveken
át és mértéktelenül üzőtt
masturbálás valóban meg-
gyengíti és kevésbé ellent-
állóbbá teszi az egész ideg
rendszert, de sohasem vezet-
het közvetlenül az előbb em-
litett súlyos betegségekre. Általános neuraszténia és a
szellemi erők gyengülése,

például az emlékező képes-
ség meggyengülése (mulóan
vagy maradandóbban) és a
kifartó szellemi munkára való
alkalmatlanság, energiátlan-
ság, lehangolt kedélyállapot,
mely a melankóliáig fokozód-
hatik ... ezek lehetnek a kö-
vetkezményei a mérsékeltben
üzött onániának. De ezek
se szükségszerűen jelentkez-
nek. Így Curschmann ír le
egy esetet, amikor egy fiatal
és szellemes író, noha 11
éven át hódolt szenvedélye-
sen ennek a bűnnek, testileg
és szellemileg mégis teljesen
ép maradt és nagyon szép
irodalmi sikereket ért el.

Ebből az következik, hogy
a szervezet diszpozíciója is
erős szerepet játszik s bizo-
nyos, hogy a szülei révén
neuraszténiásan terhelt egyén-
nél könnyebben mutatkoznak
az előbb leírt következmé-
nyek. Azonban a fentebb idé-
zethez hasonló esetek a ritka
kivételek közé tartoznak. Az
onánia igenis káros követke-

ményekkel jár, ha mindjárt
nem is olyanokkal, mint ré-
gebben gondolták.

Igy önkéntelenül is felve-
tődik a kérdés, honnan van
az, hogy az onánia, mely a
véghatásában teljesen meg-
egyezik a természetes koitus-
sal, ilyen súlyos következmé-
nyekkel járhat? Erre egyes
tekintélyes tudósok csak azt
a feleletet tudják adni, hogy
azért, mert az onánia nagyon
korán kezdődik és mértékte-
lenül üzik. Bizonyos, hogy a
baj ártalmasságának ez az
egyik főoka. Miután nem kell
hozzá másik nemű egyén és
nincs szükség a penis erek-
ciójára, gyakrabban üzik a
kelleténél. Ebből érthető az
idegrendszerre gyakorolt su-
lyos hatás, mert az idegrend-
szer az állandó izgalom álla-
potába kerül, nincs ideje fel-
üdülni. Egyes ideggyógyászok
ezt még avval egészítik ki,
hogy a bajt még súlyosítja
az onanistának az a nyo-
masztó tudata, hogy bűnt kö-

vet el, ez az állandó küzdelem a mértéktelen ösztön és az erkölcsi kötelességérzet között nagyon kimeríti az idegrendszerét. Ez sokszor még ártalmasabb, mint maga az onánia, mert nagyon mély lelki benyomásokkal jár.

Ami az onánia specifikus hatásait illeti, ezek függenek elsősorban attól, hogy milyen hevességgel üzik az onániát, továbbá az onanizáló nemétől, korától, temperamentumától, idegrendszerének elmentáló képességétől stb. Az itt felmerülő első kérdés az, hogy már magában az ondóvesztés káros hatása-e a szervezetre? Erre sokaknak az a nézete, hogy önmagában még nem olyan káros hatása. Ha úgy számítjuk, hogy minden kilövellésnél mintegy 3 köbcentiméter ondó távozik el a szervezetből (benne 2—300 millió ondósejttel), akkor a naponta többszöri és éveken át folytatott onánia mellett a test fehérjevesztése igen tekintélyes és nem maradhat következmények nélkül. Hogy normális korlátok között tartott onániánál vagy akár koitusnál ez a veszteség nem jelentős, az magától értetődik, mert ezt a kisebb mennyiséget a szervezet könnyen pótolja. De meg nem is erről van szó, hanem az idegrendszer megviseléséről, ami egészen kétségtelen.

Ha az a kérdés vetődik fel, hogy az onánia károsabb-e mint a koitus, úgy erre a kérdésre igennel kell

felelnünk, még pedig azért, mert az onánia korábban kezdődik, többnyire már gyermekkorban, amikor a szervezet még kevésbé bírja el a nemi tevékenységet, továbbá azért, mert a koitussal alig lehet visszaélni; ennek ugyanis a természet már eleve gátat vet avval, hogy korlátozza az erekció lehetőségét, míg az onániánál erre nincs szükség s így könnyebb vele visszaélni.

Futólag érintettük már, hogy az onánia hátrányosan befolyásolja a szellemi képességeket. Ez annyira mehet, hogy egyesek kénytelenek a foglalkozásukat abbahagyni. Ennek a lelki visszahatásai is veszedelmesek, mert a páciens kedélyállapotát nagyon megviseli. Minden nehézségtől visszariad, munkáját kapkodva végzi, társaságban könnyen kellemellen zavarba jön, mert azt hiszi, hogy tudnak a bünéről. Nyugtalanosság és féltékenység fogják el.

Számos szülő és nevelő abba a hibába esik, hogy a serdülő korban levő gyermeket úgy akarja kigyógyítani az onániából, hogy szörnyű rémképeket fest eléje, mint az onánia következményeit. Ilyképen fokozzák a gyermek büntudatát, ami végeredményben súlyos neurotikus zavarokhoz vezethet és ezek az „elijesztés” következtében keletkezett zavarok súlyosabb következményekkel járnak a gyermekre, mint maga az onánia. Az onanizáló

gyermekeket tehát nem elijesztéssel, hanem megfelelő táplálkozással fokozott mértékű sportolással kell a szokásából kigyógyítani.

Vége

Humor

Egymás között

— Képzeld, a Dezső azt mondta, hogy olyan ártatlan vagyok, mint egy angyal és a hetedik menyországban érzi magát, mivel eljegyeztem magam vele.

— Nem baj, így legalább csak a nászéjszakán fogja megtudni, hogy a feneketlen pokolba jutott.

Sóhaj

— A férjem már hónapok óta rémesen elhanyagol. Ha ez még soká így tart, megint el fogom hinni, hogy a golya hozza a gyermekeket.

Jó párti

— Vegye el ezt a lányt, uram, nagyszerűen keres.

— Mit keres?

— Egy hülyét, aki elveszi.

Fronda Ferencz

készítő és műköszörüs

Timișoara, Józsefvár. Fröblu. 26

Orvosi műszerek javítását, botrólvák, ollók és kések köszörülését olcsón és szakszerűen vállalom.

Parfumeria Kertész Lajos

TIMISOARA, Gyárváros, Főucca 31.

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása.

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros

Emberi sorsok

— Részlet André Malraux Gouncourt dijas regényéből —

Tizenegyóra. Liu távozása óta a diner előtt és után a céhek főnökei: bankárok, biztosító társaságok, folyami szállítók és szövőgyári igazgatók jártak nála.

A másik szobában Valéria feküdt. Bár egy hete kedvese volt már, sohase állította, hogy szereti; az asszony szemtelen bűn részességgel nevelte volna ki. Ez sem mondott neki tehát semmit, talán ugyanabból az okból. Az a sok akadály, amelybe az élet most ütközött, erotizmusba hajította nem szerelembe. Tudta, hogy már nem fiatal és igyekezett magának bebeszélni, hogy ezt a legenda is pótolhatja. Ferral volt és ismerte a nőket. Tényleg olyan jól ismerte a nőket, hogy egyetlen szót sem hitt abból, ami sok mese körülük járt. Emlekezett egyik barátjára egy igen intelligens nyomorékra, akitől irigyelte szeretőit. Egyszer megkérdezte felőle Valériát: Nincs vonzóbb egy férfiben az erő és gyöngeség egyesülésénél, — felelte ez neki. Meggyőződve arról, hogy egyetlen lényt sem magyaráz meg a saját élete, ezt az egyetlen mondatát jobban megőrizte emlékezetében, mint mindazt, amit magáról elmondott.

Ez a gazdag, előkelő szabónő nem volt megvásárolható (legalább még most nem): Azt állította, hogy sok nőnél az erotikum csak abban áll, hogy levetközön a választott férfi előtt és igazán csak egyszer adja oda magát. Magára gondol ezzel? Most mégis már harmadszor volt nála. Ferral a magáéhoz hasonló büszkeséget érzett benne. A férfiaknak utazásaik vannak, a nőknek kedveseik — mondta Valéria előző este. Ferral, mint igen sok nőnek, a keménység és előzenység ellentéte miatt tetszett neki.

Ferral jól tudta, hogy büszkeségét dobta bele ebbe a játékba, — ami életének lényege volt. „Egyetlen férfi sem beszélhet a nőkről, drágám, mert egyetlen férfi sem érti meg, hogy minden új festés, minden új ruha, minden új szerető, új lelket tételez

föl”, ezt persze megfelelő mosollyal.

Ferral belépett a szobába. Valéria, amint ott feküdt, hajával kerekén ívelő karja görbületében, mosolyogva nézett reá:

A mosoly azt a megfeszült és mégis magafeledt életet varázsolta arcára, amit a gyönyör ad. Ha pihent, valami szomorú gyöngedség volt Valéria arcában és Ferralnak eszébe jutott, hogy amikor először megismerte, azt mondta róla, valami zavaros arca van — olyan arc, amely illett a szürke szemében bujkáló édességhez. De mihelyt a kacérság szinpadra lépett nála és a mosoly, amely gyöngéd ivben nyitotta száját, de inkább a két sarkán, mint a közepén, ami szinte meglepő összhangban volt rövid nagy hullámokban ondolált hajával, akkor már kevésbé gyöngéd szemével minden vonásainak finomsága ellenére egy borzos cica benyomását keltette.

Megcsókolta. Valéria odanyujtotta ajkát. Érzékiségtől, vagy gyöngédségtől való félelemből? — kérdezte magát Ferral, mialatt a fürdőszobában levetközött.

Mikor visszajött, az asszony álmodozott és nem mosolygott már. Bár meg volt szokva a kifejezéseknek ehhez a közömösségéhez, ez egyszer megint úgy rémlett neki, hogy a tébolyból ébredt. Nem azt akarta e, hogy ez a mosolygó nő szeresse, akitől ez a mosolytalan nő úgy elválasztotta, mint valami idegen? — Olvasta maga Alicet a csodák országában, drága?

Ferral eléggé lenézte a nőket, akitől nem tudott megválni, hogy drágának szólítsa őket.

— Hogy is kérdezheti! Kivülről tudom.

— A maga mosolya engem annak a macskának az árnyékára emlékeztet, amely sohasem öltött testet s amelynek mindig csak a levegőben imbolygó elbűvölő macskaalakját lehet látni. Ah miért is akar a nők értelme mindig más tárgyat választani, mint amely csakugyan az övék?

— Es mi az övék, drága?

— A báj és a megértés, ez

nyilvánvaló.

Valéria elgondolkozott:

— Az, amit a férfiak így hív-
nak, tulajdonképpen a szellem
alárendelése. Maguk csak az ér-
telmet ismerik el a nőnél, amely
maguknak helyes. Ez olyan
megnyugtató...

— Az odaadás a nő részéről,
birtokbavétel a férfi részéről az
egyedüli két eszköz, amely ezek-
nek a lényeknek a rendelkezésükre
áll, hogy megértsek egymást...

— Nem gondolja, hogy a nők
sohasem adják oda magukat (vagy
csaknem soha) és hogy a férfiak
nem vesznek birtokba semmit. Az
egész játék: Én azt hiszem, hogy
egészen az enyém, tehát ő is azt
hiszi, hogy az enyém lett.

Az erkölcsi szabadosság egy
nőben izgatta Ferralt, de a szabad
szellem ingerelte. Mohón vágyott
arra, hogy azt az egyetlen érzést
keltsen fel egy nőben, mely teljes-
sége tette hatalmát felette: a sze-
mérmet, a hálát az elszenvedett
szégyenért. Ha Valéria ezt nem
is találta ki, de azt kitalálta, hogy
valami elválasztja tőle s mert mu-
lattatta a gondolat, hogy szeszélye
szerint visszakényszerítheti magá-
hoz, felhasadt ajakkal mosolygott
rá (mert a férfi szerette mosolyát)
tekintetét egészen okakinálta neki,
mert biztos volt afelől, mint vala-
mennyi férfi, ő is az odaadás
ágyának fogja tartani a benne
égő vágyat arra, hogy elkábítsa.

Ferral odaborult és karjába zár-
ta. És mikor Valéria gyöngéden
viszonozta, hirtelen felgyújtotta a
lámpát. Az asszony remegőn kapott
a kapcsolóhoz, de nem találta.
És akkor tüstént felébredt benne
az elhatározás, ezt nem bocsájlja
meg neki...

Soha!

Tetszik önnek e lap?

Ugy vegye meg annak minden
számát! Mivel lapunk tartalma
nemcsak szórakoztató,
hanem oktató is.

Mi egy emberélet

Kivégzés a modern Kinában

Az utolsó gyilkosságokban és bűnözésekben oly gazdag időben, hazai ujságokban is sokszor olvashatunk hosszabb tudósításokat, melyek egy-egy kivégzés részletes leírásával foglalkoznak. Ezek a cikkek elmondják nekünk a gyilkosok kimulását az ítéletvégrehajtó bárdja alatt, a hóhér kötelén vagy pedig a villamosszékekben. Megtudjuk belőlük a delikvens utolsó kívánságait, hallunk a bírák előtti viselkedéséről, halálfélelméről és végső elmúlásáról.

De mindezen szomorú leírások olvasásánál tudatában vagyunk annak, hogy az ítélet végrehajtásánál egy bizonyos, a delikvens halálát megkönnyítő humanitás gyakoroltatott, humanitás, amely egyrészt az ilyen eljárások ritkaságára, másrészt előrehaladott kultúránkra vezethető vissza és melynek figyekezte az, hogy a végrehajtás minél rövidebb idő alatt befejeztessék.

Nem érdektelen tehát, ha egy pillantást vetünk egy távoli, kultúrátlanabb országba, mely az ilyen humánus érzést nem ismeri és amelyben a kivégzések állandóan napirenden vannak, Kinába, a föld legnépesebb és legnagyobb bűnöző országába.

Kínai igazságszolgáltatás! Hány jogosan és jogtalanul elítéltet szolgáltattak ki az elmúlt évszázadok folyamán a hóhérlegények bárdjának. Hány véres fejet függesztettek ki „elrettentő példaul” a törvényszéki épületek kapujába! Vörös lett a kivégzési helyek sárga homokja az idők folyamán és szédítően magas az önkénynek áldozatul esett halottak száma. De statisztika nem szól róla és soha senki sem jött arra a gondolatra, hogy feljegyezze őket. Minek is? Mit ér Kinának egy emberélet, mikor még 300 millió, talán még rosszabbal rendelkezik.

Végtelen szigorúsággal pusztított a hóhérbárd, mig nem 1911-ben bekövetkezett a katasztrófa. A monarchia összeomlott és vele együtt a Chingdinasztia büntető-törvénykönyve is, az a kegyetlen könyv, mely háromszori lopásra már halálbüntetést diktált és amely borzalmas középkori kínzásaival és

büntetéseivel már nem illett bele a jelenkorba. A fiatal köztársaság elkergette a hóhérokat, elásta a bárdokat és puskaport és golyót hozott a helyükbe. Meg akarták mutatni a világnak, hogy az új Kinában ebben a tekintetben is modernebbek és előrehaladottabbak lettek. A bűnözők száma azonban ezzel nem lett kevesebb.

A delikvensok felett — Kinában mindig úgy 10—12 őt végeznek ki egyszerre — egy katonák által őrzött épületben, az ugynevezett Yamen-ben mondják ki az ítéletet.

Többnyire lerongyolódott, a legalsóbb néprétegekhez tartozó individuumok ezek, akik gyilkosságért vagy agyonütésért megérdemelt büntetésüket elveszik itt, de észrevehetünk néha néha jobban szituált embereket is, akiknek pályafutása valamilyen politikai vétség miatt szomorú befejezést nyert.

Az ázsiaiak veleszületett közömbösségével és nyugalmával, akik nem látszanak ismerni a haláltól való félelmet, írják alá személyesen halálos ítéletüket. Egy kéz sem remeg, ellenkező szó sem hallik, csak a szemek titkos, nyugtalan pillantása árulja el az elkövetkező váratlan végtől való benső félelmet. Nem kérdezik meg őket utolsó kívánságuk felől, nem készíthetnek végrendeletet, sőt a rokonok és barátok búcsulátogatását sem engedik meg nekik.

Csak egy pipát vagy cigarettát szabad még elszívniok, az utolsó életükben. Miután mindegyiknek egy kb. 2 méter hosszú bambuszrudat kötnek a hátára. Ezen áll a neve, állása és a büntelt neve, amelyet elkövetett.

Mikor ez megtörtént, néhány pohár pálinkát öntenek beléjük, ami nemcsak a „hosszu utra való erősítésül” szolgál, hanem főképpen azt a célt szolgálja, hogy a delikvenst közömbösségéből felrázza, őt izgatottabbá, vidámabbá és beszédesebbé tegye. Mert a kivégzésnél jelenlevő publikum szórakozni akar, mulatságát akarja lelni bennük. Gyönyörködni akar sikoltozásokban, jajgatásokban, sirásukban és ellenkezésükben, halálfélelemtől eltorzult arcokat, remegő testeket és reszelő vagy

álkozódó ajkakat akar látni.

Közben megjelenik a kivégzés vezetője, egy alacsonyabb rangú rendőrtiszt. Teljes egyenruhában és méltóságának jelvényeül, egy fakardot tart a kezében. Egy pár ezüstdollárért és néhány jó szóért könnyen kapható arra, hogy magát és társaságát lefényképezni hagyja. Sőt még azt is megígéri, hogy a kíváncsi ujságíró a delikvens közvetlen közelében készíthesse el fényképfelvételeit a kivégzés alatt.

Egy vezényszóra a kíséző katonák közül kettő közrevesz egy egy bűnöst, összekötözik a kezeit, azután kivezetik őket az udvarra, ahol már erősebb rendőrcsapat vár rájuk. Azután kialakul a menet, hogy meginduljon a kivégzési hely felé. Utóbbi rendszerint a városon kívül fekszik és minden kíváncsi számára hozzáférhető.

Miután ezek Kinában sokkal többen vannak, mint nálunk, így könnyen megérthető, hogy nemcsak a vesztőhely, hanem az ehhez vezető utak is sűrűn tele vannak emberekkel. Türelmesen és kitartóan várakoznak itt azokra a dolgokra, melyek jönni fognak és amelyek sem szokatlank, sem izgatók nem lehetnek rájuk nézve, mert csupa boldogan nevető arcot látni itt, amint lármázva és tréfálkozva üzik el az időt.

Repülő kereskedők járkálnak közöttük és édességeket árulnak, teát isznak, cigarettáznak. egyszóval: olyan élet uralkodik itt, mint egy népünnepélyen.

Végre közeledik a menet. Legelől a kivégzés vezetője. Mintha nem is bűnösök bandáját vezetné a halálba, hanem egy zenekart a térzenére, olyan graciózan forgatja fakardját a kezében. Mögötte néhány katona és azután következnek a rendőrök által vezetett bűnösök, akik már mutatkozni kezd a szokatlan alkohol hatása. Kísézőik által inkább cipelve, mint támogatva, ezek a rövid idő előtt még oly nyugodt és elhatározott emberek most ordítózva és kiáltózva tántorogtak végig a sorfalat álló, nevető tömeg között.

E vesszőfutás alatt, mely gyakran 2—3 óráig is eltart és a város

legélénkebb utcáin vezet keresztül, a bűnösök teljes beszélőszabad ságot élveznek. Meg van engedve nekik, hogy véleményüket hangosan nyilváníthassák. Szabad a bírót szidniok, aki elítélte, a katonákat, akik kísérik őket, a nézőket, a kormányt, egyszerűen mindenkit, aki a szívkön fekszik. A tömeg legnagyobb gaudiunára alaposan élnek is ezzel az engedéllyel.

A 12 elítélt közül, akikről itt szó van, egy sem viselkedik nyugodtan, hanem valamennyien átkozódnak dühtől eltorzult arccal és a legértelmelenebb szavakkal, a legörültebb szidalmakat zúdítják a tömegre, mely a maga részéről viszont gunyos, csufolódo feleletekkel revanzsálja magát.

Nevetve gyönyörködik a durva érzésű csöcselék a halálbamenők kinszenvedéseiben, örvend kilátástalan ellenkezéseiknek és szívemarkoló jajveszékéseiknek. Mint ha nem is emberéletekről lenne itt szó, hanem valami ártatlan játékról, olyan szívtelenül kritizálják a nézők egyiknek gyáva viselkedését és bátor magatartását a másiknak. De egyik iránt sem éreznek részvétet, irgalmat.

Arcával a golyófogó fal felé kell a delikvensnek letérdelnie. Kezei összekötve maradnak a hátán. Ekkor az ítéletvégrehajtó egy, többnyire még vízzel töltött pisztolyt szegez a tarkójának, segédje egy kötelék segítségével az elítélt állát tartja, hogy a fej teljes szélforgácsolódását megakadályozzák, az után következik a lövés, melynek ilyen rövid távolságról feltétlenül halálos hatása van.

Vértől borítva bukik a delikvens a földre. Néhány vonaglás még és élettelenül fekszik vértócsájában.

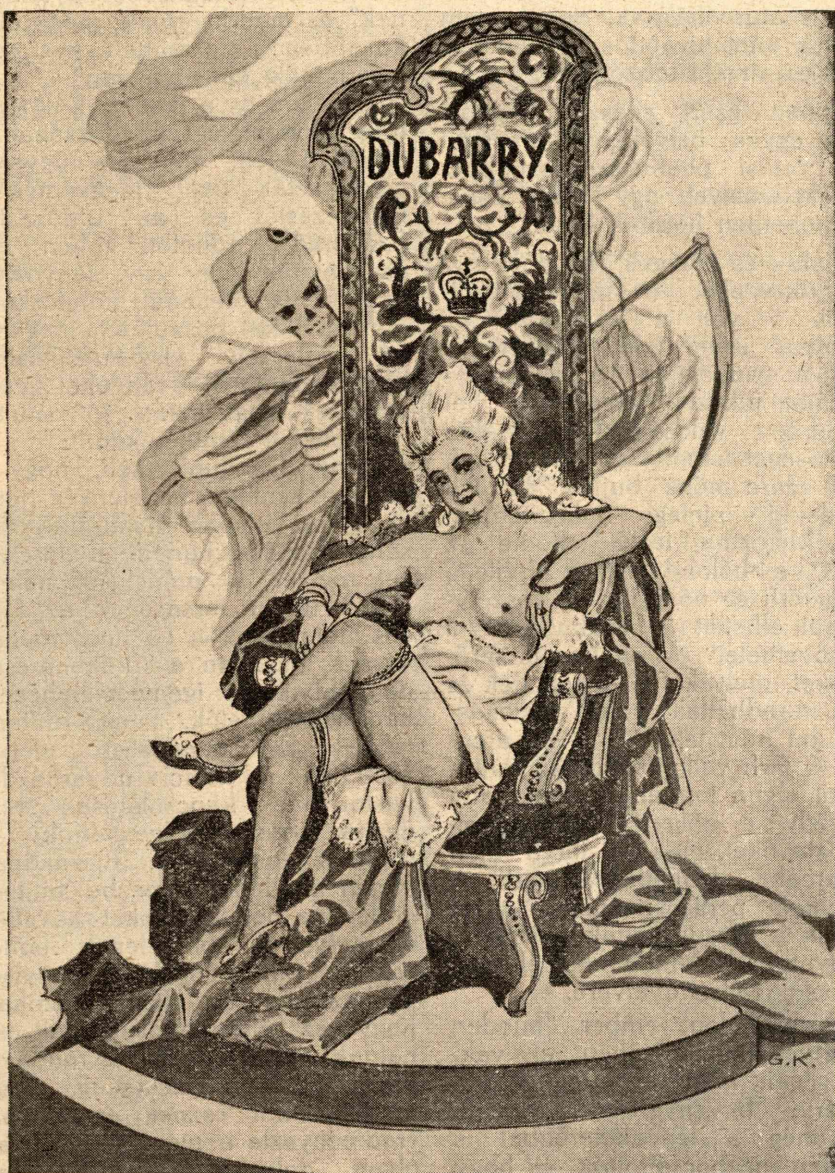
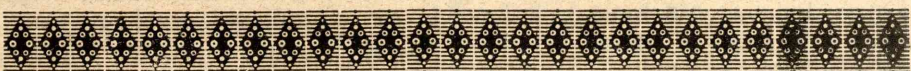
A nézőközönség élénkülni kezd. A jól sikerült lövésre viharos „brávó” kiáltásokban tör ki, melyek az ítéletvégrehajtónak szólnak. Ez hálásan hajlong, újból megtölti pisztolyát és nagy lelki nyugalommal várja a következő áldozatot, melyet hozzá vezetnek. Egy negyedóra leforgása alatt bemutatta minden, irigylésre igazán nem méltó tevékenységét, virtuozitását. Megtört szemekkel fekszik a 12 véres test a homokban.

A halál mindenható érzésétől

kényszerítve egyszerre elnémul köröskörül az érzékellen csöcselék nevetése, megszűnik a gunyolódó hangzavar. A halottak néma beszédjükkel szólnak az élőkhez. Kíváncsian tolong előre a tömeg, hogy egy pillantást vehessen a halottak arcára. De rémülten tántorodik vissza, mert borzalom, semmi más, csak borzalom tük-

röződik vissza a felismerhetetlenségig eltozult, vérrel mocskolt, agyvelővel telespiccalt arcvonásokról.

Félénken és ijedten csinálnak helyet a sirásoknak. Hallgatagon végzik munkájukat ezek, a bűnösök holttestét koporsószerű faládákba helyezik és eltemetik őket a veszítőhely közelében.



Vegye meg lapunk minden számát, mert tartalma szórakoztató és tanulságos !!!

A farsang mint erotikus népünnep

A farsang folytatása a régi szaturnáliáknak — A Cár inkognitója alatt férfi és nő mindent megengedtek — Farsangi cécek királyi udvarokban — Egy meztelen karneval — Erotikus komédiák és vallási játékok

A bucsu mellett minden időben a farsang állt a népünnepek sorában legelől. És ebben, amennyiben a felnőttek szerepléséről van szó, az erotika nemcsak erősen belevegyülő hang volt, hanem valósággal duzzadt minden az erotikától, az volt a legfőbb téma, amelyet kultiváltak benne. Már azért is szorosan összefügg ez a dolog természetével, mivel a farsangi ünnepek minden valószínűség szerint folytatásai a régi szaturnáliáknak, tehát nem mások mint hivatalos alkalmak a féktelen érzéki tobzódásra.

Éppen ezért egészen logikus, hogy egyes helyeken a farsangot egy óriási phallusszal szimbolizálják, amelyet egy rudra kötve körmenetben hordtak körül.

Íljak és öregek a phalluszt akarták ezeken a napokon szolgálni, ő volt a farsangon az egyetlen isten, aki mindnyájuk felett megsuhogtatta a kormánypalcáját, fokozott vagy még helyesebben valósággal határtalan lehetőséget teremtettek erre azzal, hogy álarc mögé bujtak és így mindenki mintegy inkognitóban volt. Mikor a lárva elfödte az arcot, a bolond jelmez elrejtette őket, férfi és nő egészen veszélytelenül élhetett a szabadságával és követhetett el olyan vakmerőségeket, melyeket nem tehették és nem mondhattak volna egymásnak, ha nem takarják el az arcukat. A férfi vallomásait és kívánságait olyan formában mondhatta el, mely a hölgynek, akinek elszuttogta őket, még a lárva alatt is arcába kergette a vért. A hölgynek pedig ilyenkor olyan szavak is kicsuszhattak a száján, amelyeket a mindennapi életben sohasem vett a nyelvére.

A szentelen ember minden veszély nélkül követheti el vakmerőségeit, mert a farsangi bolondéria törvényéhez tartozott, hogy még a legvakmerőbbet is szeliden megbocsájtották és hogy az extraturák után vágyódó aszszony felbátoríthatta a tartzkodót arra, hogy kihasználjon egy alkalmas helyzetet. Mindezt meg-

tehették, mert hisz hivatalosan nem ismerték egymást. A nő nem tudta, hogy ki az a férfi, aki szeméremérzetét oly cinikusan provokálta s a férfi nem tudta, hogy ki az a nő, aki ezzel a cinizmussal szemben olyan féktelen hajlandóságot mutatott, vagy aki olyan előzékenyen engedte meg, hogy vágyai célhoz jussanak. Nem ok nélkül nevezte tehát a néphumor a novemberben született gyermeket „farsangi gyermeknek” és mondta róluk még cinikusabban: „novemberi gyermeknek mindig két apja van”.

Az álarc és a jelmez különben más mindenféle szabadosságot is lehetővé tett, mert ha ügyesen alkalmazták őket, megvédték a felfedezéstől és az üldözéstől. Szerenádok adhatott valaki egy asszonynak vagy egy lánynak s közben ismeretlenül komiszkodó gunydalokkal boszulhatta meg magát valamely visszautasításért; hajadonokat és leányokat ijesztgethettek, hogy aztán jót mulathassanak a rémületükön.

Hangsúlyoznunk kell, hogy a farsangi erotikus féktelenség nemcsak az alsóbb néposztály farsangi szokása, hanem olyan élvezet, melyet a patriciusok nemes urfiak, udvari társaságok az álarcosmulatságokon ép úgy megkiáltanak. Ezekben a körökben csak nagyobbak az igények, nehezebben kielégíthetők, tehát raffináltabbak. Egy ünnepegről, melyet 1389-ben a francia udvarnál lovastornával kapcsolatosan rendeztek, ezeket olvashatjuk az egykorú jelentésben: „Éjszakának idején mindenki jelmezbe bujt és mindenféle bolondságokat követtek el, melyek inkább illenek bohócokhoz mint előkelő személyiségekhez. Ez az illetlen szokás, hogy az éjszakából nappalra csinálnak és megfordítva, ráadásul pedig az a szabadság, hogy mértéktelenül esznek és isznak, eredményezte azután, hogy sokan eredmi dolgokat engedtek meg maguknak, melyek nagyon méltatlanok voltak a király jelenlétéhez és a szent helyhez, ahol udvarát felütötte. Mindenki ki

akarta elégiteni szenvedélyét és mindent megmondunk azzal, hogy ha bizonyosságát adjuk annak, hogy itt nagyon sok házas ember volt, akinek becsülete a felesége rossz viselkedése miatt megcsorbult, meg hogy sokan voltak hajadon kisasszonyok is, akik elfelejtettek erényükre vigyázni”.

Mint más részről jelentik, valószínűleg azért, hogy az egyetértést meg ne zavarja, a királyné sem zárta ki magát a *chacun pour chacun* elvéből. Az 1639. évi karneválról tudjuk, hogy a medinai hercegnő álarcosbált rendezett, melyben az udvar huszonhárom legszebb hölgyével együtt amazon kosztümben pompázott, még pedig annyira mitológiai jelmezben, hogy ennek a „meztelen ünnepnek” mindenféle skandalum lett a vége. Szintén karneváli tréfák voltak azok a birkózások is, amiket VI. Sándor pápa udvarában meztelen kurtizánokkal és izmos lakájokkal rendeztek.

Valóban klasszikus bizonyosságát kapjuk annak, hogy a farsangi ünnepek tényleg keresztényi szaturnáliák, a farsangi játékokban, melyeket ilyenkor eljátszottak és amelyekből nagyon sok mindmáig megmaradt. Természetesen a legtrágárabb durvasággal, hogy a filiszterek haja égnek állna tőle, ha ezen a helyen a jellemző darabok egyikét lenyomtatnók.

Csak a „Megint egy farsangi tréfa” című játékot említjük meg, amelynek tartalma csupán egy a nemi aktusról szóló beszélgetés.

A farsangi tréfákkal kapcsolatban meg kell emlékeznünk a renaissancekori színházról is. A farsangi tréfa, ha nem is volt kiinduló pontja a színháznak, de föltétlenül egyik fontos forrása. Ezek pótolták a műsor vidám részét: a vigjátékot és a bohózatot. A komoly színmű és a tragikum a passzió és misztériumjátékokban testesült meg. Ezekben a komoly színjátékokban is, melyek nem az egyháznak patronátusa alatt állottak csupán, hanem maga az egyház rendezte is az előadást, nagy szerepe van az erotikumnak.

Merengés

MARGO

Szerettem mindig az elérhetelent és vágyódtam érzések után, gyönyörű kéjes érzések után, mindig üztem őket, fantáziám eljátszadózott velük, — de sokszor, nagyon sokszor lemaradtam mögöttük és ellúntek előlem, és én ködös szemekkel, lángbaborult érzékekkel, busan tovább álltam és vártam...

Szerettem a mellettem elsuhanó szép női testeket és vágyódva gyönyörködtem hullámozó idomaik ringásában...

Szerettem az őszi vérszínű leveleket, az őszi borult ligeteket, amelyekhez annyi szép szentimentális emlék fűz... És amely annyira lehanggoltta és melankolikussá tesz.

Szerettem az emlékeimet, amelyekkel eljátszadóztam, szép színekkel vontam be őket és hazudtam önmagamnak, hogy kellemessé tegyem őket.

Szerettem Szőnyi barátom műtermét, amelyben közömbösen néztem a szép, meztelen női testeket és közben érzéseim mások iránt gyullak ki, akik közömbösen, testhez simuló ruhákban libbentek el előttem.

Oh! miért is reagál fantáziánk és érzéseink olyanok iránt, akik nem értenek meg és akik csak szép figurák szellem és érzés nélkül.

Hajszoltam és mindig hajszolni fogom a gyönyört, amely hűsít... És sajnálom a nyárspolgári etikettel eltelt ifjakat, akik elhervadnak az erényt hirdelve.

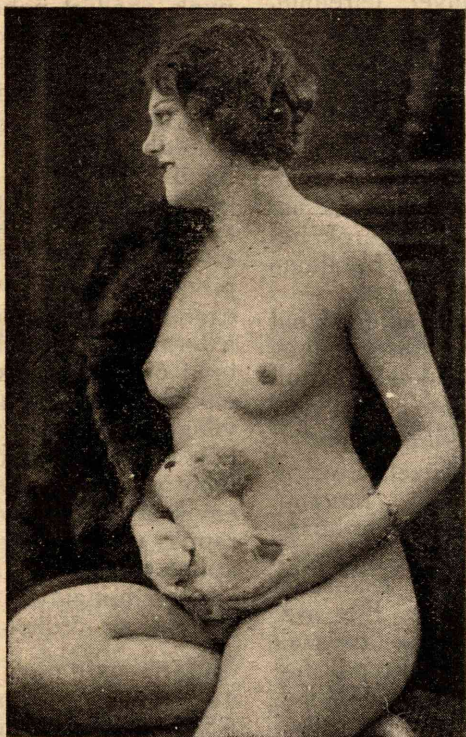
Élvezni akarom a jelent, érezni akarom a gyönyört, minden ideg számmal, hisz oly reménytelen a jövő.

Nem tudom... lehet hogy egyszer elszédülök a város forgatagában... hisz az életnek élvezete megbosszulja magát.

Vagy talán ráncokkal és ősz hajszálakkal elmerengek emlékeimen...

Hisz a fiatalság elmúlik és nem maradnak hátra csak az emlékek... Az emlékek, amelyek könyveket csálnak ki szemeinkből.

PASZTERNÁK ELEMÉR



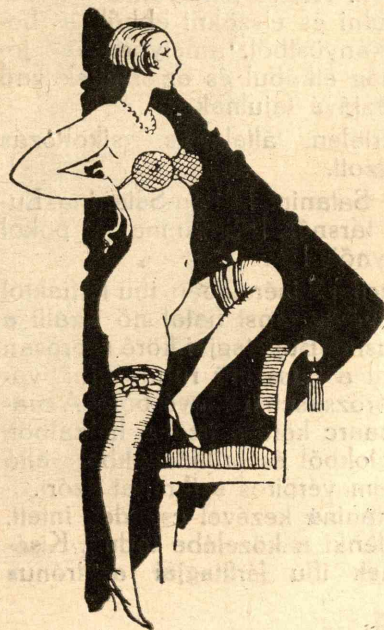
Eredeti felvétel

Ötvennyolc felesége volt öt év alatt egy orosz csekafőnöknek

Moszkvából jelentik: A törvényték tizévi kényszerszolgálatára ítélte Arjetchov Alajos, volt tulai csekafőnököt bigámia miatt. Az orosz házasságkötés ugyan nagyon egyszerű és gyors, de Arjetchovot ez a gyorsaság sem elégítette ki és mielőtt elvált volna ismét megnősült. Szerelmes természetére nézve jellemző, hogy öt év alatt 58 szor nősült meg és házasságaiból 102 gyermek származott. A törvényték kimondotta, hogy a volt csekafőnök kényszerszolgálatáért nem kap fizetést, mert munkájának díját fel kell osztani feleségei és gyermekei között.

A szekta és az asszonyközösség

Aneas Sylvius így ír egy csehországi szektáról, az asszonyközösséggel kapcsolatban: „Asszonyközösségben élek, de mégis tiltva volt, előjárójuknak Adámnak engedelmével nélkül egy asszonyt választani. De ha egy férfit elfogott a vágy egy asszony iránt, akkor kézen fogta azt és az előjáró elé ment, akihez így szólt: Érette szerelemre gyulladt az én lelkem!” Erre az előjáró ezt válaszolta neki: „Menjete, gyara podjatok és sokasodjatok és töltsetek be a földet!”



Fekete orgiák

Irtá : „Elly Lys“

II.

A fáklyák sziszegő cseppeket bocsátottak a vízzel telt medencébe a terem közepén, amelyből fehér gőz szállt fel. A sok fáklya piros gomolyagot lehelt a menyezetre, amely a rejtett nyílásokon szállt el.

A terem közepén Lucifer bibor-szin trónusa emelkedett. Békák, szalamanderek és skorpiók mászkáltak körülötte, fölötté a ludás fája terjesztette gyümölcslől roskadó ágait, amelyek közé a kigyó hatalmas teste csavarodott érces csillogású kanyarulatokban.

A trónus lábainál nagy, piros szerencsekerék forgott. Kisebb asztalokon játékkártyák és kockák heverték elszórtan. Buja nyugagyak selyempárnáikkal és szőnyegekkel homályos szögletekben csábító gyönyöröket kínáltak. És ezen a poklon keresztül egy láthatatlan zene káoszában férfiakból és nőkből álló piros ördög-sereg kacagó rikoltozása hallatszott. A nőstény és him ördögök féktelen csoporttá tömörülve a nyugagyakon hempergöztek, a szögletekben hancuroztak, a terített asztalok körül tolakodtak, amelyeken a bor piros patakja csorgott végig.

Márta reszketve kapaszkodott Andreába, mialatt végigjárnak a termen. Az asszonyok s férfiak tobzódó kiáltozásai és a zene ingerlő hangjai végigkorbácsolták az idegeit. Kedve lett volna visszafordulni és elszökni ebből a boszorkányüstből, amelyben a józanság elkábul és az érzékek vad fantáziává fajulnak.

Hirtelen általános sikoltozás hangzott.

— Satanina! Éljen Satanina, Lucifer társnője! Satanina, a pokol királynője!

Lucifer kíséretében ifju férfiaktól körülvéve, most fiatal nő szállt a trónusra. Buja tagjai köré szorosan simul a husszinü ruha, mint valami rózsaszínű kigyó bőre. A madonnaarc köré a szőke hajzatlól, rubintokból és briliánsokból álló diadém vépiros szikrákat szórt.

Satanina kezével csendet intett. Mindenki a közelébe tódult. Kiséretének ifju férfitagjai a trónus

lépcsőjére telepedtek és Lucifer hódolattal a lábaihoz ereszkedtek.

— Hívei a piros paradicsomnak, a fényhódolói és imádói a tűznek, Satanina köszönt benneteket. Mit is mond a törvényünk? Semmiben sem hinni és semmi fölött sem csodálkozni... A földön innen van az élet, odaát a semmi. Mit követelnek tehát törvényeink? Élvez-zük az életet... Öleljétek át egymást és szolgáltatassatok az emberiségnek az igaz erkölcs és az igaz szabadság, a szabad szerelem példáját.

Áldóan terjesztette szét a karjait. A zene kábító indulóba fogott és megindult az általános körmenet.

Megőrültek ezek az emberek? Márta akarát nélkül tehetetlenül hagyta, hogy Andrea az áradatba vonszolja. A menet a terem falai hosszában haladt. Elöntötte a mel-lékhelyiségek buja páholyait.

— Szerelem! — mondotta Andrea megvetően. — A hétköznapi embereknek való játék. Jobb má-mort tudok. Álmodni! Édes képzeletben elmerülni és előlé az egész nyomorúságos aljasság fölé emelkedni.

Egy ajtó függönyét félretolta, amely mögött kis szoba lett látható. A falakat párnák borították. Ahogy az ajtó becsapódott, a fekete orgia lármája, mintegy varázs-űtésre elhalt.

A padlót nehéz szőnyeg fedte köröskörül, lágy állati bőrök, selyempárnák és színes takarók heverték. Egy állványon hatalmas serpenyőben faszén parázlott.

Egy ámpolna szelid zöldes fényt vetett, amely a terem haragospiros tűzében hűvös puha kézként hullott Márta szeméire.

Andrea a széntartóra mutatott.

— Igazítsd meg a tüzet, drágám, — mondta elnyomott hangon, amelyben sötét, lázas mohóság reszketett. Az ámpolna fényében Andrea a párnákat és takarókat buja fekhelyé igazította. Egy asztalkán ezüstszelencék és csészék közt piciny furcsa alakú pipák heverték aranydiszítésű szópókákkal. Egy keskeny, piros selyemmel bélelt dobozban hegyes acéltűk csillogtak...

Pár perc múlva már szívták a Chandu illatos füstjét, ringatóztak az édes mámorban, átkarolva tartották egymást... Mell a mellén, ajk az ajkon...

— Drágám... maradj nálam! — suttogta fuldoklón Andréa. — Hadd érezzelek...

Ifju, erős áram sugárzik belőled... hadd folyjon ereimbe... Ó, te édes, te drága!...

És miközben folyvást könnyű-füstfelhőket eregetett, arca kipirosodott, szemei fényleni kezdtek s ajkai körül boldog mosoly játszott... Márta érezte, hogy a kezén az ütőer lüktetni kezd és végül vad hullámozás szalad az ujjá hegyéig. Összeszedte minden erejét, hogy uralkodni tudjon magán. Érezte, hogy el van veszve, ha ennek az asszonynak a démonikus csábítására hallgat. A megrontó élvezet rabszolgánője lenne. És megérlelődött benne az elhatározás. Kezét kihúzta Andrea kezéből és kiment, anélkül, hogy visszatekintene.

Amikor Márta újra a terembe lépett, szemei a pokol orgiájába tekintettek. A padlót ruhafosz-lányok, széltört poharak és elta-poszt gyümölcsök borították. Az asztalokról kiömlött bor csurgott az ittasokra, akik öntudatlanul szanaszét heverték, ahogy a mámortól a földhöz vágódtak. Az örült jazz band kábító zajában dadogó sőhajok, vihogó kiáltások vegyültek egybe. És a középen vad, kusza összevisszaságban hullámozó csoporttá egyesülve, egy meztelen csoda ugrált, támolgott, egymást a termen keresztül hajszolva, valami örült dühtől kergetetten. Legelől Satanina, rózsaszínű husként világító ruhájában, véres villámokat szóró rubint-diadémjével és fintorrrá torzított madonna arcával egyik férfi karjából a másikéba repült, vad öleléseket és égő csókakat váltott és a bachanáliát rikoltozó hangjával és bugó kacagásával az örületig korbácsolta.

Márta már nem birt szabadulni az orgia végzetes hatása alól. Ahelyett, hogy menekült volna, vadul ledobálta ruháit és belevette magát a boszorkányüstbe.

Szerkesztői üzenetek

B. Ilus, Wien... „Tizenhatéves vagyok és egy bécsi leánynevelő intézetben nevelkedem. A szünidőkre haza szoktam menni szüleimhez, akik egy kis erdélyi városban laknak és ilyenkor összevásárolom a Kaviárokat és ezen a jogcímen fordulok most önökhöz egy kérdéssel, melyet még a szüleimnek sem mertem felvetni. Évek során át tapasztalom, hogy társnőim a pubertás korát álléppve az érettség mindazon ismertetőjeleivel bírnak, melyek a leánynak asszonnyá való fejlődését jellemzik. Így elsősorban a menstruáció az, mely 13–14 éves korában nagylánnyá avatja a serdülő leányt. Biztosan tudom, hogy társnőim valamenynyien már fejtették ilyen értelemben és csupán én várom évek óta ezt az intim női betegséget, azonban mindeztideig nem jelentkezett. Más tekintetben teljesen fejlett vagyok, sőt markáns formájú nagy leánynak tartanak és éppen ezért aggaszt a természetes fejlődésnek ezen szerves kiegészítője; félek, hogy valami abnormalitás, vagy betegség. Kérem szíves értesítésüket, hogy lehetséges-e, hogy teljesen ép és egészséges nő híján van a menstruációnak és ha igen, nem-e háramlik rá ebből valami egészségi vagy másnemű hátrány?”

Válasz: Van eset rá, hogy a menstruáció a rendesnél jóval később veszi kezdetét. Egyelőre tehát aggodalomra nincs oka. Ha azonban hosszan nem jelentkeznek, akkor keressen fel egy nőorvost, mert a menstruáció teljes és végleges hiánya meddőséget jelent, amit orvosi kezelés azonban bizonyos esetekben elmulasztaszhat. Ilyenkor természetesen a szervezet is megsínyli a rendkívüli állapotot, állandó főfájás és egyéb kísérőjelenségek társaságában.

Magda. Hosszu választ kért, de nem tudom „mire?” Ön irt nekem, — ne haragudjon — néhányszor, szerelmemről, pletykáról és más hasonló visszás dolgokról. De, hogy mit akar, mit kérdez: azt nem tudtam kivenni. Legyen oly kedves szívesen megformulázni kívánságát és örömmel válaszolok.

Egy híján husz. „Ó házasságra

gondol, bár én ezt sohase hangoztattam. Mit tegyek?”

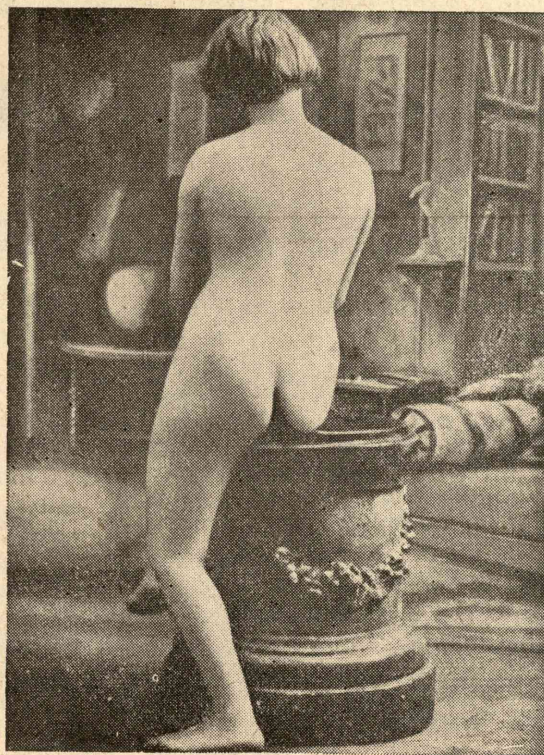
Válasz: Uram, ön tizenegy sorból álló, bizonytalanul megírt levelet irt nekem és azt akarja, hogy én döntően avatkozzam bele az ön életsorsába. Ezt nem tehetem, ilyesmiért nem vállalhatom a felelősséget. Az egész dolog különben — ne vegye rossz néven megállapításomat — nem tette rám valami különösebben komoly dolognak a benyomását.

A. J.-né. „Kétéves asszony vagyok és szerelmi házasságot kötöttem. Ma is éppen olyan intenzív érelemmel ragaszkodom férjemhez, mint az első időkben, mégis két év óta egy kínzó titok mardossa lelkiismeretemet. Szerettem az uramat és szerelmem mégsem őszinte. Eleinte azt hittem, hogy ez természetes állapot, de amikor barátnőim és ismerőseim sorra dicsérték a házaselet gyönyöreit, tudatára ébredtem annak a sivárságnak, mely a mi szerelmi találkozásainkat kíséri. Más szóval: a legintimebb perc-

ben teljesen érzékellen maradok. Később hazudni kezdtem, tettettem magam és akkor láttam, hogy ez a színlelés milyen jótékony hatással van férjemre. De nem bírom tovább ezt a komédiát, testem-lelkem egyaránt tiltakozik a hazugság ellen. Önökhöz fordulok: lehetséges-e ilyen állapot, miből ered és lehet-e rajta segíteni? Örökre hálás hívük lennénk, ha kedvező választ nyernék.”

Válasz: A nő érzékellensége (frigiditás) aránylag elég gyakori jelenség az asszonyoknál. A hüvelyben székülő idegcsomóknak érzékellenségéből vagy túlvastag fedőhártyák jelenlétéből származik, de orvosi beavatkozással rendszeren kiküszöbölhető. Ez természetesen csak arra az esetre áll, ha nem lelki ellenszenv, vagy az élettárs iránti nemi közömbösség táplálja. Keressen fel egy jónevű nőorvost és tanácskozza meg vele az esetet.

P. E. Lehoztuk, szívesen látjuk máskor is.



— Eredeti felvétel —

A leánykereskedelem borzalmai

Egy erdélyi fiatal leány sorsa egy afrikai örömtanyán. — Hogyan jutott Grosz Erzsi Timisoaráról a leánykereskedők karmaiba és Afrikába

A Manchester Herald hasábjain John Townsend angol tengerészka-
dett cikksorozatát közöl keleti
utiélményeiről és a legutóbbi foly-
tatásban, amely Afrika északnyu-
gati részében történt kalandozásai-
ról szól, hirtelen egy magyar
hangzású név — eredeti ortogra-
fiával: Ershebet Gross — tűnik
szemébe a magyar nyelvű olva-
sónak. A magyar leány, akinek
igazi neve minden bizonnyal
Grosz Erzsébet lesz, olyan meg-
döbbentő történet középpontjában
áll, ami az afrikai örömtanyákra
vetődött európai leányok borzal-
mas sorsának az egész világ
közvéleményéhez kiálló bizonyi-
téka.

Townsend cikke ezen részénél
meg is jegyzi, hogy az abban
foglalt adatokat a hatóságok és a
leánykereskedelem ellen alakult
nemzetközi bűnügyrendészeti bi-
zottság figyelmébe ajánlja. A
cikksorozat ezen drámai részlete
a következőképpen hangzik:

Afrika északnyugati részében
van egy hatalmas földterület,
amely hamisítatlan ős keleti jel-
legével jó néhány századdal el-
maradt Európától és a huszadik
század kultur világtól. Maghreb
ennek a területnek neve és berber
lakossága valóban rászolgál ne-
vére, amely a barbár szóból
származik. Kietlen sivatag a föld-
terület legnagyobb része, csak
itt-ott képviseli egy-egy rendellen
lapostetejű házcsoport a várost,
ahol a szűk kanyargó utcácskák
házain, kifelé egyetlen egy ablak
sem látszik.

Maghreb minden egyes apró
városának meg van a maga
Quartier Reservatja, vagyis öröm-
tanya-negyede, ahol vastag kőfal-
lal elzárt karanténban, teljesen
elkülönítve megvásárolható szere-
lem páriái élnek.

Casablancában állomásoztunk
éppen, amikor egy ragyogó tró-
pusi éjszakán hadihajónk fiatal
tisztségével fölkerelkedtünk, vagy
nyolcan-tizen, hogy a vendéglői
pincér kalauzolása mellett fölke-
ressük a legnagyobb afrikai nyil-
vánosház negyedet, a Bon Sbirt,
ami virágos arab nyelven annyit
jelent: vidám lányok városa.

Mintegy négyszáz leány él ebben
a szigorúan őrzött városnegyed-
ben, ahová félórás ut után jut el
a látogató.

Hatalmas éjjel-nappal gondosan
őrzött kőkapun jut be az ember
Bon Sbir belső, jellegzetesen keleti
világába, amelyet mindenfelől vas-
tag, emeletmagas kőfalak határol-
nak. Valóban a bűn városa ez,
melynek külön törvényei és sza-
bályai vannak. Belül olyan a
kép, mint valami exotikus keleti
filmdisznak, ami egy arab kastély
udvarát ábrázolja.

A házak belsejéből vidám ze-
neszó, ének, zűrzavaros láрма
hangzik mindenféle karcsulábu
rövid fehérpongyolás nevetőszáju
nők a sötétbőrűek minden árnya-
latában, de azonkiül bőven van
közöttük fehérarcu európai és
finoman aprótermetű, mandula-
szemű sárga is.

Egy karcsu, barnaarcu lány,
akinek öltözképe alig ér valamivel
a derekán túl, szokatlanul apró
kezével megragadja a karomat és
az egyik épület felé hűrcolt. A
kerekiű kapuszáj mögött oszlo-
pos tiszta folyosó nyílik, ahol
nehéz, kopott szőnyegfüggönyök
zárják el a rosszulvilágított apró
szobákat, amely csupa párna és
kerevet. A folyosón túl tornácos
belső udvarra jutunk, közben az
emeleten a háremek farácsozatá-
val ellátott ujjabb apró szobák az
udvar közepén pedig szökőkut
mellett lobogó fáklyák vörvörös
fényében egész sereg kevésruhájú,
avagy teljesen ruhátlan fiatal nő.

Egy pillanat alatt körül fogják
csoportunkat, ketten táncba kez-
denek, valami huros gitárszerű
keleti hangszer fájdalmasan zson-
gó hangja mellett, mások halkan
énekelnek. Az egész kép annyira
banális és erőszakolt, hogy semmi
kedvem sincsen részt venni tár-
saim fesztelten mulatozásaiban.

Észrevétlenül eloldalgok a fák-
lyák fényéből és visszatérek az
elhagyatott folyosóra. Senki sem
követ, nem törődnek velem. Az
oszlopos folyosó egyik sötét ol-
dalágában régi falépcső indul
lefelé. Néhány lépcsőfok után
vedlett faajtó következik, mely
zárvan van, de egyetlen nyomásra

kibillen a félfájából. Keskeny rés
támad, de elegendő ahhoz, hogy
bepréseljem magamat. Az ajtón
tul folytatódik a lépcső, mélyen a
pince felé. Kétszer is fordul, míg
a végére érek.

A pincében ujjabb folyosó, amit
magasan fenn apró nyílásokon át
az udvaron levő fáklyák rőt fénye
világít meg halvánvan. Kisérteties
csend mindenütt. Itt is függönyös
szobácskák vannak, de vala-
mennyi üres és a keskeny faló-
cák szétdobált rongyai megmutat-
ják, hogy ez a személyzet háló-
helye lehet. Csak a folyosó végén
egyetlen ajtón van keresztvas és
hatalmas lakat. Kiváncsian arra
veszem utamat és villamos zseb
lámpám fénye mellett vizsgálgatni
kezdem az ajtót.

E pillanatban halk nyöszörgés
és sóhajtozás hangzik a lezárt
ajtó mögöl. Olyan szűkölő, keser-
ves hang, ami egyszerre a szí-
vembe vág.

— Ki van itt? — kiáltom be
angolul. Majd portugál és francia
nyelven is megismétlem a kér-
dést.

A durva faajtón oldalt félméter-
nyi széles rés. Ha a fejem felett
bevilágítok a villamos zseblám-
pával, egész tisztán belátok az
apró szobácskába. A szembelévő
falnál egy fiatal nő térdel. Bal-
lába és jobbkarja vasgyűrűbe
van szorítva, szája fel van pec-
kelve, egész teste csupa seb és
véraláfutás.

A tekintetében állati rémület,
ahogy a villanylámpa fényénél
szembenéz.

Nekivetem vállamat a faajtónak
és az is enged. A lakattal, ke-
resztvassal és pántokkal együtt
kifordul a falakból. A következő
pillanatban már ott vagyok a
szerencsétlen nő mellett és meg-
oldom a száján levő kegyetlen
kötéléket. A vasgyűrűből azonban
kiszabadítani nem tudom.

Percekig tart, míg szóhoz tud
jutni a megkínzott teremtes. An-
golul nem ért, de franciául és
németül törve beszél és könyö-
rögni kezd, hogy ne nyuljak
hozzá. Alig tudja megérteni, hogy
meg akarom szabadítani innen.
Erre azonban még jobban meg-

ereje is volt Manuellonak, mégsem volt olyan erős, hogy megölt volna. Csakhamar magamhoz tértem. Fel-tápáskodva láttam még, hogy Ma-nuello a kapuban elérte a menekü-lő feketeruhást, aki őt mellbelőtte. Adáz küzdelem keletkezett köztük. Manuello lehanyatlott és magával rántotta ellenfelét is. Utolsó erejével a nyakába dőfte a kését. Én a bar-langba siettem, hogy elfogjam az utolsót a katonák közül. De alig tettem néhány lépést, máris hallhat-tam szörnyű jajveszékelését. A sze-rencsétlen a sötétben eltévedt s egy olyan verembe hullott, amelyben farkasok vannak. Aztán visszajöttem, hogy az erdőben is körülnézzek, nincs e valaki, aki a katonák közül megfutamodva, árulónk lehetne, de nyomát sem találtam egynek sem. A lépések csak idefelé vezettek, visszafelé egy sem. Aztán önökkel találkoztam, hölgyeim...

— De Perez is él, — vetettem közbe

— Hát ez is Isten csodája, — felelte a kapitány boldogan — Most jut eszembe, mikor megsebesült — ő volt az első — visszaküldtük a lakásunkba, hogy lőszereket hozzon. Uglátszik, sebe annyira kimerítette, hogy már nem birt hozzánk vissza térni és ez a szerencséd, derék hű barátom! Mintha valóban az isteni gondviselés gondoskodott volna rólunk.

— Amely a jókat megmentette! — mondtam. — Hogy éljenek és boldogok legyenek, — mondta ur-nóm.

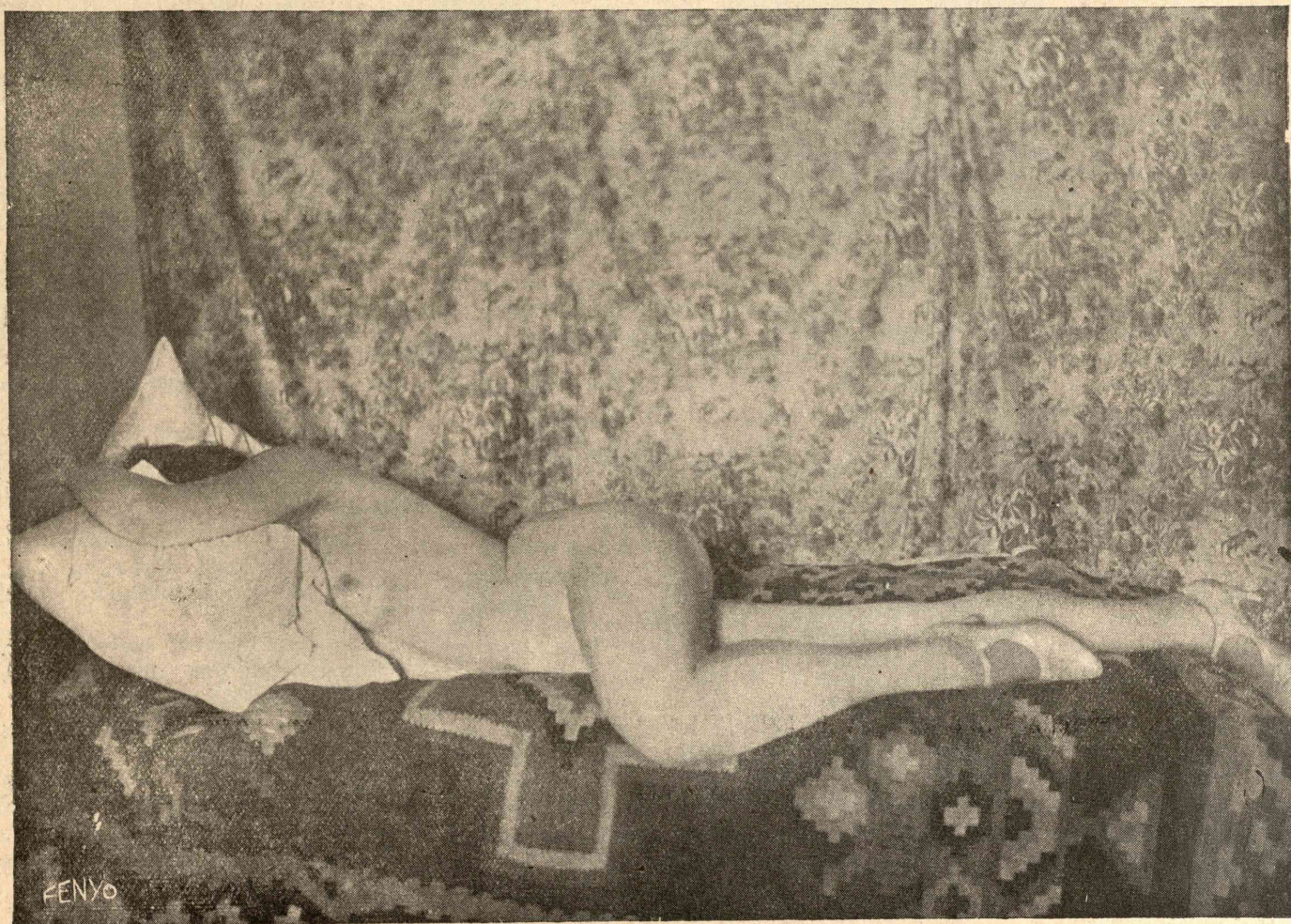
E beszélgetés alatt egészen ma-gunkhoz tértünk. A kaput gondo-san a helyére igazítottuk. Aztán visszatérve, megvizsgáltuk a halot-takat, de hiába. Az elesettek közül egy sem volt életben. A vad harc-ban olyan alapos munkát végeztek

az ellenfelek, hogy Pablo kivételé-vel egynek sem vert már a szive. Ő is bizony csak annyit tudott már sóhajtani, amikor valahogy felélesz-tettük, hogy megkérte a kapitányt, gondoskodják a hugáról, aztán ki-rehelle a lelkét.

A legszörnyűbb volt ránk nézve, amikor az urnóm férjét szétválasztot-tuk a halálában is borzalmas Ma-nuellótól. Urnóm rettenetesen sikol-tott, amikor az arcát megpillantotta és felismerte. De a kapitány felfog-ta őt esésében és hamarosan ma-gához térítette ájulásából. Mikor lát-ta, hogy a deák férfi is könnyezik, meghatoltan nézett rá.

— Ha nem lett volna olyan gö-gös és elküldi a váltságdíjat — mondtá a kapitány csöndesen — most élne még s ön az övé lenne, donna Mária. Szeretem a büszke férfiakat.

(Folytatjuk)



Eredeti felvétel

Az apród

Csinos, izmostestű, kékszemű és állandóan a szerelemre irányuló fantáziájú fickó voltam, amikor felvettek R. asszony apródjai közé, dicsőségesen uralkodott XIV. Lajosunk udvarában.

Ott álltam egy udvar közepén, mely inkább a gyönyöröké volt, mint a királyé. Szerelem tüzetől fellángolt lelkem élvezetek után vágyódott. Ha egy asszony közelében voltam, szívem olyan erősen dobogott, hogy szinte lélekzelet sem tudtam venni.

Egy éjszaka, amidőn R. asszonynál szolgálatot teljesíttem, szemeim hosszasan gyönyörködtek egy festményben.

Uristen, mennyi szépség!

Mihelyt a szerelem felfűti a fantáziámat... kezem most is eltévedt, a kis legényt keresve, mely tűzével lángragyujtott; néhány kézmozdulatot és már csaknem elérkeztem a legnagyobb érzéki élvezethez, mikor felnylt egy ajtó...

Egy asszony, akinek a mellei teljesen fedetlenek, közeledik hozzám a legbujább éjszakai öltözkében. (Meglepett, anélkül, hogy tudtam volna róla).

— Mit csinál ott, fiatalember? — kérdezte inkább bizalmas, mint megszégyenítő hangon.

— Bocsásson meg, asszonyom... sajnos... a valóságot nem tudtam élvezni... a fantáziám...

Igyekeztem elrejteti, amit lehetett és egész testem reszketett.

— Nyugodjék meg, kis fiu — s megfogta a kezemet, melyet gyöngéden megszorított — jöjjön csak velem — tette hozzá mosolyogva.

— De ha R. asszony meg tudná, hogy... ő olyan komoly és szigorú asszony...

— Ne féljen semmit, én jóban vagyok vele, mindent el fogok intézni.

Követtem; átmentünk több szobában; végre egy gyöngén megvilágított kabinetbe érve, leültetett egy nagyon szép pamlagra; kezemet még mindig az övében tartotta és kedvesen hozzámszulva mintha, csókra nyujtotta volna üde, rózsás ajkát.

Nagyon izgatott voltam, nem tudtam uralkodni többé magamon; ledöntöttem szép nimfámat a diványra... Hogyan lehetne azt kifejezni, amit éreztem?

Milyen gyönyörrel tapogattam és milyen tüzes csókokkal boritottam a kezeim által felfedezett idomokat! Sohasem láttam szebb melleket, pedig már százat is láttam azóta. Megvizsgáltam testének minden részét, gyöngéd érdeklődéssel az ő keze is végigsiklott rajtam — remegtem a kéjtől.

— Meleged van, kis fiu, vetközz le!

Egy pillanat alatt meztelen voltam.

— Én is követni fogom példád, úgy sokkal kényelmesebben fogjuk érezni magunkat.

Azután csak csókokkal és sóhajokkal beszélünk. Istennőm gyöngéden az ajkamba harapott. Csakhamar a becézgetéseimet is viszonzolta.

— Ez elég — mondta aztán, kedvesen megölelve — hagyd abba! Közeleg az idő, amikor el kell válnunk. Öltözz fel és menj! És holnap, ugyanebben az órában követni fogod azt, aki ehhez hasonló gyűrűt og felmutatni neked. Maradj hű hozzám és a szerelem meg fogja sokszorozni gyönyöreidet. Isten veled, kis gazember!

Egy csók és mentem kipihegni magamat, amire szükségem is volt.

Alvásról szó sem volt; az éjszaka egy örökkévalóságnak tűnt. Végre hajnalodott...

Mennyi sejtetem tombolt bennem! Tudtam, ki az, aki ezt az egész nyugtalanságot okozta. Isteni! Igen, bizonyára így hívják. Fantáziám kinezott; éreztem az egyedüllét minden ürességét.

Még nem is néztem meg a gyűrűt, melyet rámbizott és amelyet össze kellett hasonlítanom azével, akit olyan türelmetlenül vártam. Nagyon értékes gyűrű volt, két sor briliánszal díszítve... Ez még jobban növelte zavaromat. Elmerültem álmodozásomba, mikor egy ember lépett a szobámba, karján egy üvegekkel megrakott kosárral.

— Ezt a tokaji bort önnek küldték — mondta.

— Ön téved, barátom.

— Uram, önt M. D.-nek hívják?

— Igen.

— Akkor jó.

Letette a kosarat és elment.

Csak ekkor suhant át agyamon a gondolat: ez csak az én istennőm lehet — mondtam magamban — bizonyára azt akarja, hogy új erőt gyűjtsek.

Bőségesen megvacsoráztam és megittam egy üveg tokaji bort. Ő, ez a vacsora nagyon előkészített. Erőmet megkétszerezve éreztem és ha az óhajtott óra nem lett volna olyan közel — fantáziámtól üzetve, mely az elmúlt és jövőre órák gyönyöreit festették elém — a kezem mérsékelte volna azokat a szenzációkat, amelyek után annyira vágyakoztam.

Végre, kopognak az ajtómon, egy asszony lép be és bemutatkozik a gyűrűvel és a következő szavakat tartalmazó levélkével:

„Kövesd vezetődet, kis barátom s siess, a szerelem rózsakoszorúval vár.”

A személyt, akinek vezetnie kellett s akinek a teljesített szolgálatokért hálásan megcsókoltam a kezét, nem láttam. Arca sűrűn le volt fátyolozva és nekem respektálnom kellett titkát, az én szép ismeretlenem parancsára.

Követtem vezetőmet, átmentünk a palota déli oldalára, a titokzatos asszony néhány szót sugott egy néger fülébe és beléptünk egy fényesen megvilágított szobába.

Látom, mint sikolt fel az én istennőm örömeiben, tüzes csókok, vezetőnőm eltűnik és egyedül vagyunk.

Micsoda boldogság! Asszonyom csak egy selyeming van, melyen minden szépsége keresztül látszott.

Zavarban vagyok, szeretnék én is megszabadulni ruháimtól. A szerelem papjai mikor áldoznak, nem viselhetnek semmit magukon.

Megtörtént ez is. Az asszony kibont egy rózsaszínű szalagot, a könnyű lepel lehull... Uristen, mennyi szépség!... Karjaimba veszem, keblemre szorítom...

**Kérje mindenütt
lapunkat!**

melynek vékony bőre alatt éreztem, a vérfolyam vad táncát felgyújtotta képzeletemet és éhes vad férfitájakat ostromozott. Most már nem kiméltem, hanem teljes erővel küzdöttem a nőért. Kéjes nyögdecselek és halk felkiáltások válaszoltak brutális támadásaimra. . Végre... diadalmaskodott a férfierő.

Távoli dübörgés szakította meg

a mámoros perceket, a tehervonat teljes erővel robogott el az állomás előtt. A mozdony éles vörös lámpái mint két izzó szem, egy pillanatra beleakadt a várószoba éjszakájába, pillanatokra tűzfényben uszott társam mezitelen szépsége, — azután újból vak sötétség környékezett és mi fáradtan dőlünk meghitt, gyöngéd átkarolásban egymásra, — aludtunk

hajnali három óráig.

A bakter költött föl, amikor a vonat indulását jelezte. Az aszszonyka bucsuzásul csak annyit mondott: — Nagyon haragszom magára! de ezt oly kedvesen mondta, hogy még ma is fülembe csengenek gyengéd, szemrehányó szavai...

Toth Margit



A szabadban
Eredeti felvétel

A földreszállt olympus

— Részlet Saint- Medard „Modern Orgiák” című regényéből. —

A csilárok fényében festői, tarka kép tárul elénk — valóságos ókori bichanália.

Azt hihetné az ember, hogy valami varázslat folytán visszakerült abba a korba, amikor még az emberek szabadon átengedhették magukat a diadalmas életörömnél, néhány napra megszöktek az élet szomorúságai elől, megittasodtak a szerelemtől, a szépségtől és az érzéki-ségtől.

A mozgalmas tömegből harmonikus és gyöngéd zaj emelkedik. Vig és harsogó kacaj tör ki, — a szerelmiittasság forró felkiáltásai hangzanak fel.

Semmi sem emlékeztet a modern estélyek hidegségére és szomorúságára. Itt nincsenek feketében a szárnalmas férfiak s a formátlan öreg nők sem mulogalják tulsovány, vagy tulkövér vállukat. Semmi sem emlékeztet a hivatalos estélyek torzképeire, amelyek oly nevelésesegek és melabusak.

Fiatalság, öröm és gyönyör uralodik itt.

A nők pompás selymei ragyognak a lámpák fényében s az állatszóló, könnyű szöveteken átszillannak a pompás idomok, vállak, keblek és csipők.

Ezek a szép lányok jönnek-mennek, énekelnek tündökelnek: mind modellek, akik szépségükkel a szobrászok és a festők szolgálatában állnak.

Minthogy már a legszebbek közül vannak kiválogatva sokan közülük mesterművekre ihlették a művészeket — mesterművekre, amelyek századunk dicsőségére válnak.

Itt jön egy meztelen nő, büszkén és fejedelmi főtartással: ez az élő képmása azoknak a szoborremeknek, amelyeket Falguière örökített meg bronzba és márványban.

Minden tökéletes rajta: a pompás hajkoszorútól kezdve, amely súlyos tekerésekben övezi fejét — a csodálatos formájú lábakig, melyek rózsaszínűek, akár csak a virágszirmok.

A keble pompás. Mellei erősek és akár csak alig észrevehetően hullámzó márványból volnának. A has tiszta és fehér. A csipők pompásan fejlettek — mint valami óriási virág helyei s a combok nemes vonalai

varázslatos erővel vonják magukra a csodálatot.

Néha le-le hajol mint a vadászó Diana — egyik kezében íjj — a másikon nyilvesszők. Mintha csak üzne valakit a szokásában, amely bámészkodó tisztelettel nyit utat előtte Miker derekát veti, még jobban érvényesül keblének szépsége.

A test sulya az egyik lábra helyezkedik, míg a másikat könnyedén a levegőben emeli s a nézők szeme szabadon gyönyörködhet a combok tökéletes körvonalában s a csipők pompás hajlásában. Minden mozdulatában pezsgő élet lüktet.

Majd újabb csoport közeledik. Fialat rabszolgánokat hajt egy eunuchnak öltözött kamasz — vásárra tereli őket a hatalmas pasa elé, akit a hullámzó tömeg képvisel.

Mind meztelenek, kezüket, lábukat aranylánc fűzi egybe, kissé megilletődöttek s remegésükben valóban szemérmes szűzeknek látszanak, akiket a győző a hárem rejtélyes fogadásában vonsoz. Amerre mennek, az elragadtatás moraja kíséri őket.

Egy perzsa sahnak öltözött vörös képtű, többszörös milliomos bankár lelkesült kiállításokban tör ki, s látukra egy marék aranyat szórt eléjük.

— Én megveszem őket, — mind megveszem — mind...

A kis nők már a szerleguruló aranyak után hajlottak, de az eunuch rájuk szólt:

— Hej! lányok... ne nyuljatok hozzá! Eljen a tisztaság! Vessétek meg a piszkos öregeket és a pénzüket.

Mindenki kacagott s a vén bankár majd megpukkadt mérgében.

Egyszerre csak valami izgaló melódia hangzott fel az elrejtett cigányzenekar vonóiból: egy Game keringőt játszottak, melynek hangjai csak úgy csábítanak a szerelmes ölelésre és a féktelen orgiákra.

Négy inas lépett a terembe, vállukon óriási ezüst tálcát cipélve, melyen rózsákból hatalmas gula volt felhalmozva. A tálat óvatosan az asztal közepére helyezték.

Tündéri kép volt amint a rózsák lassan-lassan leperegtek — pompás tömegük kettévált s a mozgó virágok alól egy fekvő, pihegő női test vált ki.

Lerázta magáról a rózsákat s a

ragyogó ezüst tálon nemsokára teljes leleplezésében mutatkozott Liane pompás aktja. Szőke fejét két karjára támasztotta — keblei kék erekkel átszőt rózsaszín szirmok gyanánt rezegtek, míg combjait szemérmesen fonta össze.

A teremben folytatódott a szebbnél szebb nők fölvonulása.

Most újabb csoportosulás következett és megjelent az estély legszebb királynője. Fialat emberek egy orgonával és rózsákkal díszített kocsit húztak be s abban áll Liane de Reves mint Vénusz. Vénusz, a szépség istennője, — meglevenedett márványszobor, — ez életre kelt, halhatatlan Aphrodite. Lelkesülten üdvözlök!

A férfiak elragadtatással fogadják! pillantásuk körületei idomait, — valósággal magukba isszák, magukba szívják szépségét.

A kebel hófehérségét két rózsaszínű bimbó díszíti, — a csipők vonalai klasszikus szépségűek s az egész megjelenés valami pogány istennőhöz tette hasonlatossá Lianet, — valami elérhetetlenné, amit sem a kéz, sem az ajak el nem érhet csupán a szem gyönyörűségére szolgál.

A hatás tökéletes, — a zene a fény: mind elérték tetőpontjukat: ez már nem is orgia, hanem maga a földreszállt Olympus.

Kedves olvasó !

Ha beteg,
Ha vérszegény,
Ha impotenciában szenved,
Ha kedélytelen

Ne menjen orvoshoz

Felesleges költség !
Felesleges fáradság !
Hanem

**Igyon
Aradhegyaljai
borokat !**

Fiók : Timișoara, Belváros
Timișiana bank mellett !

Egy párisi garconne csevegései a szerelemről

Egy levél, melyet az egyik vidéki városból intéztek hozzám, égő problémával foglalkozik és sürgős megoldást kér. Íme rövidre fogva a levél tartalma:

„Igen tisztelt asszonyom, előkelő polgári család leánygyermeke vagyok. Kitűnő intézetben nevelkedtem és szüleimben mintaképet nyertem. Tizenhat éves koromban valami borzalmas dolog történt velem. Házunknak egyik tiszteltreméltó barátja, akivel egy nyarat együtt töltöttem, ostrom alá vette gyenge, tapasztalatlan akaratomat és a magáévá tett.

Öt év mulott el. Többen vettek már kezemért, de a szörnyű kalandot visszaidézve, mindig nemet mondtam.

Ezuttal azonban szeretem azt a férfit, aki az oltár elé akar vezetni; vajjon nem borzalmas-e elgondolni is, hogy egy szörnyű emlékezés miatt boldogságomat kell feláldoznom?

Nem látok kiutat és ami a legkellemetlenebb, nincsen senkim, akihez tanácsért fordulhatnék. Ezért kérem asszonyom, mint aki bő élettapasztalatokkal rendelkezik, legyen segítségemre és adjon tanácsot mitevő legyek...”

...Jól tette kisasszonykám, amikor hozzám fordult. Rögtön leszögeztem: belátása szerint igénybe veheti tanácsomat, vagy elvetheti: ugyanigy a többi fiatal leány (többen vannak, mint ön gondolja), akiknek az esete egyezik a magáéval és tanácsra vágyanak.

Hajlandó vagyok elismerni, hogy csálni veszélyes és különösen akkor ha életünk egész nyugalma és boldogsága egy hazugságon épül. Vegyük az ön esetét kisasszony: ön hallgat. Semmi sem egyszerűbb. Megtartják az esküvőt: semmi sem zavarja meg az ünnepséget és este megkezdik nászujjukat. Megérkezik az óra, amikor férje a szerelem titkaival akarja megismertetni: ez a költők által ezerszer megénekelt gyönyörteljes óra, melytől jövő sorsa függ, kéj és öröm helyett a kínlás órája lesz. Arról van szó, hogy férje előtt ellitkolja ballépését. Egy szerelemben jártas hölgy könnyen tehetné meg ezt. Ha valaki a szüzi szemérem ellentállását, a leküzdhetetlen fé-

lelem érzéseit utánozni akarná, higgye el, a színjáték a legtöbb férfinél sikerrel járna; mert eltekintve attól, hogy fel sége ártatlanságáról már eleve is meg van győződve, amikor maga is elfogódott, nem rendelkezik a figyelő lélekjelenlétével... Hazugságának első álcázása tehát csupán a hidegvér dolga. De vajjon rendelkezik-e egy leány, aki tapasztalatlan, mint maga, ennyi hidegvérrel?

Mégis ez a veszély nem látszik tulságos súlyosnak. Egy orvosi szaklapban olvastam nemrégiben, hogy a párisi középosztályban a leányoknak, akik férjhezmennek, csak két százaléka érintetlen. Emelje ezt a százalékat a társadalom általánosságára, kettőrőlötvenre, akkor megkapja a valóságot. Meg kell állapítanunk, hogy a férfiak fele a döntő pillanatban tulságosan elnéző, illetőleg teljesen vak Szerencsejátékot üznek, akárcsak Monte Carloban.

Az első veszély tehát, fölteszem elmúlt. Z... asszony lett és férjének nincs többé joga olyasmiről neheztelni, amiért maga felelős. Minden a kívánsága szerint megy, mivel senki sem sejtí titkát. Senki? És házuk barátja, aki a tényleges „első” volt? Még él. Felteszem, diszkrét maradt: nem-e él önben mindig az az érzés, hogy létezik a világon egy férfi, aki, ha egy kissé lelkiismeretlen a nagy titokkal a zsebében, újból veszélytelenül közeledhetik a férjes asszonyhoz. És higgye el nekem, ez a feltevés nagyon valószínű és igen gyakran megesik.

Ebből az okból kiindulva azt tanácsolom Önnek, hogy valljon be mindent jövődöbeli férjének, boldogságát teszi kockára, de nyugalmat nyer.

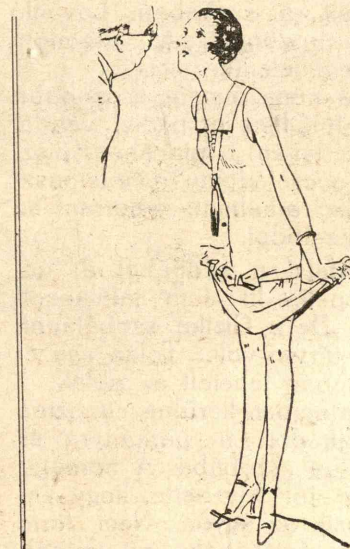
Bizonyos társadalmi kompromisszumok árán eljutottunk oda, hogy a menyasszony szót a szüz fogalommal azonosítjuk — és házasság alatt a szüzesség megszűnését értjük. De sem a törvények és valljuk be az erkölcsök sem, erről, vagy hasonlóról nem intézkednek. Sem az anyakönyvvezető, sem a pap, akik a házasságot összeadják, nem teszik fel az indiszkrét kérdést: „Érintetlen vagy-e leányom!”

Visszamarad a lelkiismeret kérdése. Vétkezik-e maga és férje ellen, ha szeplős multjával házasságra lép? És megint azt felelem: nem! Jövendőbelijének nincs joga multját kutatni. Legjobb bizonyíték erre, hogy ő maga is valami titokzatos ügynek tartja, mert nem közvelenül magánál érdeklődik utána, hanem idegeknél, akik gyermekkorától is merik. Ha a férfiak kissé logikusabban gondolkoznának, nem asszonyaik érintettségét vetnék mérlegre, hanem jövő boldogságuk érdekében azt kutatnák, hogy feleségük melyik ismerőse, vagy leánykori barátja hagyott olyan nyomot lelkében, hogy esetleges viszonyuktól tartania kell. Hányszor hallottam már fiatalemberektől: „A kis X... elragadó teremtés. Nagyszerű falat lesz, ha egyszer férjhez megy”. És vajjon melyik lány nem mondta még valamelyik ideáljának: „Házasságom után, bűneimnek lajstromán az első számot fogja képviselni.

*

Befejezésül kedves kisasszony íme: nyugalma és teljes boldogsága érdekében azt hiszem okosan teszi, ha mindent bevállalólegényének. Ha elég mély gyökeret vert lelkében a szerelem, veszély nélkül állítja próbára.

Ha azonban nincs meg hozzá a lelkiereje, nyugodt lelkiismerettel hallgassa el titkát. Nem lesz az első. sem az utolsó, aki szeplős multtal rakja fejére a myrthust.



Nyitott ablak

— Irla : Jób Márton —

Molnár Pista, Garavár legcsinosabb legénye, szemet vetett a „Hangulat” című vendéglő tulajdonosának lányára, a szép Gizusra és mikor látta, hogy szívében be van töltve minden helyecske Reihenfels Hugó, a központi Bank titkárja által, elhatározta, hogy „les ámol” a szerencsés hódítóval. Ebből verekedés, majd párbaj lett és Reihenfels szíven lőtte Molnár Pistát.

Még aznap elterjedt a városkában a tragédia híre. Mindenki Gizikét okozta a szerencsétlenségért. Leányismerősei tüntetőleg tértek ki előle az utcán. Ő pedig rozsdaszínű selyemruhájában, kacér kis kalapjában csak azért is minden délben megjelent a Széltűca napsütéses korzóján. Gögösen, kihívó pillantással tipegett a kockaköveken. Cseppet sem bánta, hogy az emberek megfordulnak utána.

A szép Hugó azóta mindennapos vendég lett a „Hangulat”-ban. Majd mindennap küldött édességeket a Muck-cukrázdából.

Gizike nagyon beleszeretett, de még csak megcsókolni sem hagyta magát.

Pedig Hugó forrón, mindenre elszántan vágyódott a vendéglős lány szűzi, formás teste után, hogy leigázza, magáévá tegye...

*

Nyolcat harangoztak a barátoknál, mikor Reihenfels benyitott a „Hangulat”-ba. Társa nyitva voltak az ajtók, de egyetlen lelket sem talált a szobában. Lovagló pálcájával zörgött az asztalon. Senki sem jelentkezett.

Manca néne átment a szobába beszélgetni. Illés ur pedig, vendégek nem lévén, a pincében piszógott, a cselédlány meg felhasználva az alkalmat, kisurrant az utcán nézelődni.

Reihenfels a szobából az udvarra lépett. Itt sem találkozott senkivel. De a Gizike szobájának ablaka tárva volt. Talán egy öl magasságban lehetett az ablak.

A fiatalember körülnézett, aztán felkapaszkodott a párkányra és benézett a szobába. A homályban elég jól kivehette, hogy valaki fekszik az ágyon. Nem törte sokáig a fejét, hogy mit csinál-

jon: egy ugrással bent termelt a szobában.

A leány éles sikoltással ébredt fel a félhomályból. Kiugrott a paplanról. Combjain lesiklott a hálóing, de egy szemvillanásig látni engedte rejtett bájait. Formái áttetszettek a vásznon.

— Gyalázatos! Mit akar? Tarkodjék tüstént, mert akkor átkiáltok, hogy a heledik szomszédba is elhallatszik! — hadarta a kislány és félmeztelen testére kapta a paplant. Szemei tüzeltek a haragtól.

Reihenfels szólni akart, de mintha megnémult volna, egyetlen hang nem jött ki a száján. Karjaiba kapta a leányt, aki csak most ismerte meg a kellemetlen látogatót.

Sokáig dulakodtak. A leány vadul rángatódzott a férfi erős karjaiban, ki akarta magát csavarni öléseéből. A dulakodás folytán lesiklott vállain az ingpánt. Mellei szabad prédaként hullámoztak. A férfi e látványtól elvakultan még jobban lesodorta áldozata testén az inget. S mert ez nem ment könnyen, hát egyszerűen fogta s letépte. A vászon reccsenve leszakadt a hótiszta bőrről. A leánynak minden meleg formáját végigtapogatta birkozás alatt mohó kezével. Tenyere átsiklott a hát vonalain s rá tapadt a gömbölyű husos testre. A kutató, tépő ujjak forró örvényben kotorásztak. Gizike teste elkezdett reszketni, ágaskodva kinyújtotta magát a férfikézben. Azután lebukta az ágyra, kéjtől lihegve...

Csönd lett a szobában. Csak az udvaron rügyező öreg diófa ágai rezdültek meg néha a szellő legyintésére.

*

A következő napon lázongó és kívánczó türelmetlenséggel várta a leány a titkár urat. Ugy beszélték meg maguk között, hogy ezen a napon fogja Reihenfels megkérni a Gizuska kezét, miután már megkapta az egész testét.

A szép Hugó azonban nem jött el. Gizike hát ismét fejfájást hozva fel ürügyül, a szokott időnél jóval korábban tért aludni.

Aludni? Hát lehet az övéhez

hasonló lelki állapotban aludni? Döbbenetes körvonalakban nyomakodott szeme elé a jövő minden nyomorúságára.

Multak a hetek és a hónapok. Gizuska normális teremtség és eléggé korlátolt szellemű leány lévén, sosem elemezte az érzéseit és a hajlamait. Sosem állapította meg magán, hogy különösebb vágyakat és álmokat tartogat a lelke. Szerencsétlen állapota csak annyi változást idézett elő benne, hogy néha napokig tartó levertség és ellágyulás vett rajta erőt. Ilyenkor elszigetelte magát, keserű szemrehányásokat tett magának és érveket halmozott érvekre: hogy megszökik hazulról. Máskor meg a düh és elkeseredés rohama zúdult rája és ösztönszerű gyűlöletet érzett mindenki iránt, szeretett volna mindenkit megölni. Szembenállt az igazi szerencsétlenséggel. Elkövette a bűnt. De hát kinek nincsen bűne? mondogatta magában dacosan és sorsának megoldását a véletlentől várta, az érthetetlen, a buta véletlentől. De bűnét és annak érzetét takarta a mama és a papa előtt.

Egyik délután a kopaszodó diófa alatt üldögélt egy alacsony mogoróvessző széken. Sárga selyemkendő volt a vállán. Horgolt. Szépcsenedű őszi idő volt. A macskák ott feküdtek az egyik hervadó virágágyon, a verebek meg a filagória telején sütkéreztek a napfényben.

Az égen lassan lassan usztak a haboszegélyű felhők. A nap vékony sugárkévét bocsátott a diófa ágain keresztül, úgy, hogy a fénysáv csak a leány térdeit világította meg s a szoknya alá hatolt, a fehérneműig, az arca félhomályban maradt. Hasa enyhén gömbölyödött.

Manca mama a konyha küszöbén gunnyasztott. Elnyújtotta sovány lábait és szikkadt szemével álmosan pislogott a fejkendő alól.

A leány öléből véletlenül leesett a pamutgombolyag. A macska elkapta és játszani akart vele. Gizike felugrott a székről, lehajolt a gombolyagért. Mikor lehajolt, elszédült, nekiesett a széknek. Halkan nyöszörgött és ijedten

nézett az anyjára, mikor fölkel.

— Mi a te? Mi bajod? kérde a mama.

— Semmi csak megcsusztam, — felelte Gizuska és feje ráhanyallott a mellére. A szemében könnyek voltak.

— Mi a te, Gizus? Mi történt veled?

— Hadjon békében! Elég nagy az én bójom a maga szekirozása nélkül is, fakadt sirva Gizuska és a gombolyagot, meg a horgolást a macskához vágta, aztán ott hagyta a mamát a diófa alatt.

Vérné asszony természetesen utánament a szobába.

— Nyisd fel a szivedet és mutasd meg nekem, hogy mit tartogatol benne. Mondd el, hogy mi nyomja a lelkedet. Az Isten szereli az igazmondót, — kérlette a leányt és melléje ült a kanapéra és simogatta a haját.

Gizike sokáig nézett az anyja szemébe, aztán odatemelte arcát a keblébe. Odabujt, odamenekült a koravén asszony sován mellére.

— Az ég roggyék rája! A vértályog hesse el a gazembert!... Szegény kicsi lányom, violabimbóm, madaram, — molyogta Manca mama és szörnyű félelem fogta el. Mint a vastag köd, úgy ereszkedett rája a kérdés: tudtára adja e urának a bajt, ennek a tisztességes, kegyetlen és hajlíthatatlan kálvinistának, akit soha meg nem tudott tántorítani az élet és aki soha nem bocsátana meg a lányának.

Sok gyötrődés és nehéz éjszaka után úgy találta célszerűnek, hogy legjobban lesz hallgatni. Hát hallgatott. Hanem többé nem mert az ura titoklátó szemébe nézni.

A következő tavaszon a szőke Gizike megint ott sétált a várkert előtt lenge selyemruhában a vadgesztenyefák árnyékában.

Ami teltem, megteltem, szerelemből teltem és amit az ember a szerelemért csinál, az nem vétek, — gondolta a magányos séták alatt.

Piros napernyője rubinként csillogott a napsütésben és a csipkés kis ridikült kecsesen lengette jobb-
jában.

Szebb volt, mint annak előtte, csak a kacér mosolyt mélabuslágyság váltotta fel az arcán. Az emberek azonban nem keresik az ilyen lényegtelen elváltozásnak az okát. Nem kutatták, hogy minő sötét titok lappanghat ennek a

bájos lánynak a multjában, hanem a férfiak epedő és hódoló pillantásokat löveltek feléje, a nők pedig pukkadoztak az irigységtől.

Junius elején érkezett Garavára a Tandoli cirkusz és Vérékhez közel a sétány mellett levő szabad téren ütötte fel tanyáját.

A tulajdonos fia, Tandoli Cézár volt a trupp csillaga, legalább a nők szemében. A citromsárga fénnel világított ponyva alatt tetőtől talpig fehér selyemtrikóban, nyergeletlen lovon szokott megjelenni estéként. Csupa acélizom. Arca a legszebb férfiarcok egyike.

Mikor a test legkisebb, plasztikáját is feltűntető trikóban belovagolt a köröndbe, a nők visszafojtott lélekzettel, kidagadt szemekkel lesték.

Gizike is megjelent minden este mamájával a cirkuszban. Az első sorban szoktak ülni. Ilyen módon ismerkedett meg Gizike a női szívek Cézárjával.

Mikor egyhónapos szereplés után a Cirkus-Tandoli felszedte Garaváról a sátorfáját, Gizike is eltűnt a városból, hogy beledobja magát a bizonytalan, de sokat ígérő ismeretlenségbe.



— Pintér Gyula rajza —

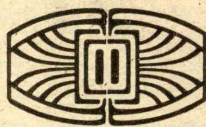
Ritka vásárlási alkalom

Csehoslovákiai olvasóink

részére

Közljük olvasóinkkal és mindazokkal, akik lapunkat eddig számonként vásárolták, hogy a lap 1930—1931—1932 és 1933 évi teljes évfolyama, nemkülönben az 1934., tehát a folyó évi I. fele mélyen leszállított, propaganda árban kapható és megrendelhető. Ára:

1930. esztendő, két nagy kötetben,	Kc. 120.—
1931. " "	" 120.—
1932. " "	" 100.—
1933. " "	" 100.—
1934. " I. fele egy kötetben	" 65.—



Egy-egy esztendő csomagportója, Kc. 18, az 1934 évi fél kötetnél a portó 12 ckorona. Két esztendő egyszerre megrendelve 15 százalékkal olcsóbb, a négy és fél esztendő egyszerre való megrendelésénél 25 százalék engedményt adunk.

A kötetek csinos kartonban vannak fűzve, úgy, hogy bármely könyvtárnak díszére válik. Megrendelés esetén közöljük, hogy a pénz hol fizethető le. Diskrét, vámmentes szétküldés.

Ez a hely

a Mia
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.

„DACIA“ kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

Esténként zene, szolid, polgári árak!

Nyomtatványok

szolid kivitelben (színesen is)
igen előnyös árakkal, lapunk
nyomdájában készülnek:

Tip. Union, Lugoj



WALTRICH

női és férfi fodrász

Timișoara, Gyárváros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.

Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vízhatlám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás

Tyükszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

Őszi és téli újdonságok!



Női filc- és bársonykalapok minden színben és
minőségben. — Női kalapok már 60 leitől
Gyermekek kalapok 40 leitől
Meglepő izléses kivitelben és fazonban!

Tuvicsák kalapszalón

Timișoara, fabrica, Három király ucca 1. szám

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rác Andrásnál

Timișoara, I Hunyadi ucca 10



Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Müller

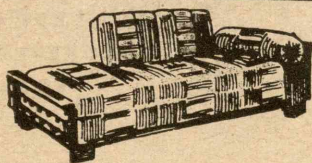
a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros

Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér

Arany Szarvas épület (28)



Ha modern butort akar vásárolni
tekintse meg

Podraczky Ferenc butorüzletét
Timișoara

Coronini tér 20. Gyárváros

Alkalmi

ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu
Văcărescu 25 (Bemgasse.)

„GUMMOZIT“

Grafikai műintézet és bélyegzőgyár

Olcsón és gyorsan készít nyomtatványt és bélyegzőt

Timișoara, Piața Sf. Gheorghe 4

Tipografia „Union“, Lugoj, Str. Bisericii 16

Országfejlesztési kölcsön

Egy kötvény kibocsátási árfolyama 880 lei, amely vagy készpénzben, vagy 680 lei készpénzben és 200 lei járadékkötvényekben fizethető

A kötvények visszaváltása 1200 leiel történik, vagy 100.000 lei, 200.000 lei, 250.000 lei

egy millió, vagy három millió leiel

Jegyzések és befizetések a következő helyeken eszközöl-
tetnek :

Az összes városi és vidéki pénz-
ügyigazgatóságok és adóhivatali
pénztárak

Az állami monopolhivatalok összes
ágazatai

A Banca Națională összes fiókjai

Az állami letétpénztár

A postai csekkhivatalok és nemzeti
gazdasági intézet

Az összes postahivatalok

A szövetkezetek központi bankja

A szövetkezetek nemzeti hivatala

A szövetkezetek jogosított federációi
és bankjai

LUGOJ:

**Creditul Bănățean
„Carașana” Lugoj**

ORAVIȚA:

Banca Orăvișană

TIMIȘOARA:

**Banca Timișoarei
și Soc. Com. pe act.
Banca de Scont S.p.A.
Prima Casă de Păs-
trare**

Imprumutul intern de înzestrare.

Fiecare cetățean român, fără deosebire de
neam și lege are o sfântă datorie să semneze
la imprumutul intern de înzestrare. Prin sem-
nare, nu numai respectivul este ajutat, ci e
ajutat Statul, țara, care pe lângă toate greu-
tățile, pe cari le întâmpină, voeste și va și
da cetățenilor săi muncă și noi posibilități —
pentru că suma semnală va aduce o nouă cir-
culație în viața economică a statului. !

Az országfejlesztési kölcsön jegyzése fajra
és vallásra való tekintet nélkül minden itt élő
román állampolgárnak szent kötelessége ! A
jegyzéssel nemcsak önmagát segíti, mert a
lejegyzett összeg új és friss vérkeringést hoz
közgazdasági életünkben, de segíti magát az
államot, az országot, amely súlyos megpró-
báltatások dacára is állampolgárainak
munkát és új lehetőségeket akar és fog
nyújtani.